

dygtig Embedsſtand, ſaa antager jeg, at, naar en Mand i hans Stilling ſtaaer i en Repraſentation i et andet Land, vil han ogſaa, naar han vil have Embedsforhøielſer der, ſige: Give I ikke Forhøielſen, ſaa beholde vi ikke den magelige dygtige Embedsſtand, ſom vi have. ſaaledes vil der blive ſagt omtrent i enhver Folkerepraſentation, naar det gjælder om at ſaae Tillæg. Jegønſker at give Tillæg, hvor det bør gives; men jegønſker til Gjengæld, at der kommer en ſaadan Mand iblandt Embedsmændene og Befolkningen, at der ikke længere tales om Embedsſtanden, men at Embedsmændene ere de konſtitutionelle Regjeringens Redſkaber til at ſaae viſſe nødvendige Handlinger udførte og til at opretholde den borgerlige Orden, hvortil de ere kaldede, men at de ikke ſtaaer i noget Modſætningsforhold til den øvrige Del af Befolkningen. Jegønſker, at vi ſkulle gro ſammen til et frit og enigt Folk, ikke enigt i den Forſtand, at vi ikke kunne udfægte nogle Kampe med hinanden, men enigt deri, at Embedsmændene ikke ſkulle deres Sag fra Folkets Sag. Saa vil Folket — dertil har jeg god Tro — ogſaa gennem ſin Repraſentation til enhver Tid ſørge for at ſkaffe Embedsmændene gode Lønninger, det vil være en Glæde at kunne færdes mellem Embedsmændene og Lønne dem ſaaledes, at de virkelig kunne have deres gode Udkomme.

Bille: Da omſider to ærede Medlemmer af Flertallet brøde den Tausked, ſom ellers syntes at ſkulle herſke netop fra den Side, idet Ordſpøreren for Udvalget hidtil var optraadt ſom den eneſte Repraſentant for det „Folkelige“, havde jeg ventet at høre af diſſe to Medlemmer en Udtalelſe angaaende den almindelige Karakter, ſom denne Erklæring eller Betænkning har. Det ſtete imidlertid ikke. Begge de to Medlemmer (B. Holm og Zaſſe) udtalte deres Forbauſe over, at der her førtes en Debat, der laa ſaa langt borte fra Spørgsmaalet om Telegrafvæſenets Lønninger; men der var Ingen af dem, ſom vare tilbøielig til at føre Skylden tilbage til det, ſom dog er den virkelige Aarſag, nemlig at der er afgivet en Erklæring, hvis aldeles overveiende Del beſtefter ſig med alt Andet end Telegrafembedsmændenes Lønninger, og ſom kun gennem de meſt haartrukne Deduktioner kan føres tilbage til dette Thema. Det ſynes overhovedet, at diſſe to Medlemmer ikke ere tilbøielige til at ſe denne Sag ſynderlig objektivt; thi mellem de stærke Ord, hvori den ærede ſidſte Taleer drog tilſelvs mod, hvad der er kommet frem, vare de kraftigſte rettede mod dem, der talte om „Embedsſtanden“ ſom en ſærlig Stand, ſom en Klasse, der ved en Kløft var ſkilt fra den øvrige Befolkning, og dog maa man vel ſpørge, om der vel er noget Sted, hvor denne Kløft er dragen dybere, og hvor denne Opſtilling af Embedsſtanden ſom en ſærlig Stand er ſket grellere end netop

i den Erklæring, ſom det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hanſen) er Ordſpører for, og ſom jeg derfor ogſaa antager, at han er Forfatter til (S. A. Hanſen: Ja, ganſke rigtigt!). Ja, det er forreſten overflødig at give denne Signatur; dette Maleri behøver ikke Meſterens Navn; der er ikke nogen anden offentlig Mand i Danmark og ikke noget andet Medlem af denne Forſamling, fra hvem en ſaadan Erklæring ſom denne kunde være kommen uden netop fra det ærede Medlem. Meſterens eiendommelige Penſel rører ſig i hele Billedet; ſelv om Navnet ikke ſtod under, vilde enhver nogenlunde opmærksom Sagttager vel vide, at det var Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 3die Valgkreds, der havde ſkrevet den. Der er blevet ſagt af det ærede Medlem, at, naar han havde benyttet denne Leilighed til at afgive en ſaadan Erklæring, var dette en Følge af, at Landsthinget havde anſet det for nødvendigt at ledsage ſin Indſtilling i Sagen med en udførlig Betænkning. Den ærede Ordſpører havde en Følelſe af, at der dog var ſket noget mere end Almindeligt ved Afgivelsen af denne Erklæring, og ihvorvel han vægrede ſig ved at ſkulle give nogen „Undskyldning“ for det, troede han dog, at det kunde være ret paſſende at give en „Forklaring“ deraf, og Forklaringen gik da ud paa, at Landsthingets Betænkning havde indeholdt en „ganſke lignende“ Betragtning, kun „ſet fra et modsat Standpunkt“, at det alſaa ikke var Folkethingets Udvalgs Flertal, der havde inddraget diſſe almindelige Betragtninger om Embedsſtanden i denne Sag, men at Landsthinget havde nødt Flertallet til at give et „naturligt og ligefrem nødvendigt Modſtykke“ til den Betænkning, ſom er kommen fra Landsthinget. Dette var i den Grad den ærede Ordſpørers dybe Overbeviſning, at han ſenere vendte tilbage til at erklære, at dette Udflykke, denne Indſtilling havde man været „nødet“ til at give. Dette forholder ſig imidlertid ikke ſaa. Forklaringen er ganſke urigtig. Landsthingets Betænkning beſtefter ſig vel med forſjellige Spørgsmaal, ſom ſtaaer i en fjernere Forbindelſe med ſelve Punktet om Telegrafvæſenets Lønning; men den Betragtning, der er opſtillet i Landsthingets Betænkning, holder ſig dog alene til Lønningsspørgsmaalet og behandler kun Embedsſtanden i det Hele, forſaa vidt Lønningerne og alle dertil knyttede Forhold give en ſærlig Anledning dertil. Der findes ikke i Landsthingets Betænkning udtalt nogensomhelſt Bedømmelſe af Embedsſtandens politiffociale Betydning for Staten, af dens Virkſomhed i foregaaende Liden, af dens Indflydſe paa Folkets borgerlige og sociale Livs Udvikling; der findes kun ſagt det, at naar Lønningen ikke ſtaaer i et viſt Forhold til det, ſom det praktiſke Liv kræver, vil den uundgaaelige Følge deraf være, at Administrationen, den for Landet ſaa vigtige Administration, kommer til at